

Naar det ærede Medlem her ligeoverfor (Jens Jensen) har udtalt, at han for sit Vedkommende vil stemme den meget omstridte § 12 ud af Loven, fordi den ikke hører hjemme i en Segnslov, maa jeg idetmindste som Undskyldning for, at jeg har optaget den der, henviser til, at Forordningen af 29de October 1794 om Segn og Fred i sin § 9 har en Bestemmelse, der lyder saaledes: „Leddene paa alskade Bete skal være af fornøden Brede, stærke, vel hængte, saa at de bekvemmeligen gaae op og ned, og forsynede med saadanne Klæsker, at de kan aabnes og lukkes, inden at de Riddende behøve at staae ned af Hesten“. Det er ordret den Bestemmelse, som findes i den gamle Segnsanordning om dette Ledspørgsmaal, og det forekommer mig, at den idetmindste maa kunne tjene til Undskyldning for, om det ærede Medlem end ikke vil ansee den som et fuldt Forsvar for, at der er optaget en tilsvarende Bestemmelse i denne Segnslov, der skal afløse den tidligere.

Madsen: Det har undret mig ikke saa lidt, at man i §§ 14 og 24 har vedtaget Bestemmelser om to forskjellige Classer af Segnslynsmand. Jeg vilde troe, det havde været bedst, om alle de Arbejder, der omtales baade i § 14 og i § 24, kunde have hørt under de selv samme Segnslynsmand og navnlig under dem, der ere nævnde i § 14. Den Maade, hvorpaa § 24 bestemmer, at disse Segnslynsmand skulle udnævnes, ynder jeg ikke meget, men jeg har det Haab, at det er den ærede Indenrigsministers Mening snart at komme med et Lovforslag om Fred, og at de Bestemmelser, der nu findes i § 24, da paany kunne optages til Forhandling, saaledes at Forretningerne kunne blive henlagte til de samme Segnslynsmand, som ere nævnde i § 14. Det er desuden ogsaa den Uoverensstemmelse i § 24, at disse Synsmænd paa eet Sted benævnes „Segnslynsmand“ og paa et andet Sted „Birderingsmand“, men jeg haaber, at dette ikke skal affjedkomme nogen Misforstaaelse ved Brugen af Loven, og da der er godt Haab om, at den nu vil komme ud, har jeg ikke paa dette Standpunkt villet

stillet Forslag i denne Henseende, medens jeg dog ikke har villet undlade at gjøre opmærksom paa dette Punkt.

Ordføreren: Maa jeg blot med Hensyn til, hvad det ærede Medlem nys anførte, bemærke, at det ogsaa i Udvalget har været under Overveielse, om der ikke var Anledning til at slaae disse to Arter af Segnslynsmand sammen, men at man opgav det, navnlig fordi den ærede Indenrigsminister modsatte sig det stærkt, idet han meente, at Forretningerne dog være meget forskjellige, og at der vilde fordres meget forskjelligartet Dygtighed til at udføre de to Arter af Forretninger. Jeg skal endnu, da jeg har Ordet, indstændig tilraade at stemme imod det Forslag, der er stillet under Nr. 2. Det maa jo af den ærede Indenrigsministers Udtalelser fremgaae, at han, hvis det vedtages her, vil søge at faae det forandret i Landstinget, og altsaa vil jeg ansee det for givet, at hvis det vedtages, vil Loven ikke komme ud i denne Samling. Naar man tager Hensyn til den Motivering, som jeg gav for, vil det let sees, at man selv om man bibeholder § 12, ikke har afgjort Noget til Prejudice for den Forstaaelse af § 11 i Lovloven, som man anseer for rigtig, og som jeg vedblivende anseer for rigtig.

C. Petersen: Derfor denne Paragraph var gaaet igjennem uden Omtale, kunde jeg mulig nok have istemt for den, men efter den Motivering, der er fremkommen fra den høitærede Ministers Side, er det mig umuligt. Jeg kan ikke see rettere, end at den Fortolning, der kom frem, netop vilde, om ikke gjøre den tidligere Bestemmelse i Lovloven aldeles illusorisk, saa dog bevirke, at den faaer ringe Betydning, jeg mener den Bestemmelse i Lovloven om Leddenes Afklaffelse paa offentlige Bete. Det er ikke tilladt, og jeg skal heller ikke gjøre det, at hentyde til tidligere Forhandlinger, og hvad man muligvis privat kan have talt med en Mand om; men jeg kan ikke see rettere, end at den ærede Minister er bleven bange for Bestemmelsen med Hensyn til Lovbogterne og her vil søge at